

FJÄLLVÄGG, f. 2. Tvärbrant, jemn sida af ett fjällberg, liknande en vägg.

FJÄLLVÄXT, f. 3. Växt, som trives endast i fjälltrakter. — *Syn.* Alpväxt.

FJÄLLÖRT, f. 3. 1) Ört, som växer endast i fjälltrakter. — 2) Se *Fjällrot*.

FJÄR, a. 2. (fr. *Fier*) Stolt, stursk, öfvermodig, trotsig.

FJÄRD, m. 2. 1) Djupt i landet inskjutande vik med smal öppning. Det norska *Fjord*. — 2) Större rymd i en större sjö, emellan sund, t. ex. i Mälaren Björkfjärden, m. fl. [Fjerd.]

FJÄRIL, m. 2. 1) Insekt med sugmun, som består af en spiralförmigt hoprullad tunga, samt fyra flygvingar, betäckta med fina fjäll, hvilka lätt affalla likt ett stoft och då lemna den hinnaktiga vingen bar. Fjärilarne utgöra en särskild ordning af Insekterna, äfv. kallad Fjällvingar, och indelas i Dag-, Natt- och Aftonfjärilar. — Ordet bildar för öfrigt en mängd sammansättningar, såsom Kålfjäril, Björkfjäril, m. fl., hvilka ses på sina ställen. — 2) (fig.) Person, som är ostadig i kärlek. — 3) Ett slags kortspel emellan tre eller fyra personer med en lek af 32 kort. — *Ss.* *F-lik*.

Anm. Hette i det gamla språket *Fidritdi*, af *Fjödur*, fjäder.

FJÄRMA, **FJÄRMARE**, se *Fjerma*, *Fjermare*.

FJÄRSING, se *Fjersing*.

FJÄS, n. 3. sing. Öfverdrifna artigheter, som bevisas någon.

FJÄSA, v. n. 1. Visa öfverdrifna artigheter. *F. för någon*. — *Syn.* Fira, Krusa för, Fetera. — *Fjäsa*nde, n. 4.

Anm. Kommer af gamla verbet *Fysa*, fösa, skynnda på.

FJÄSK, m. fl., se *Fjesk*, m. fl.

FJÄT, n. 3. 1) Fotsteg. *Gå med långsamma f.* (Fig.) *Tiden skrider med långsamma, tröga f.* Bildar sammansättningen *Tuppffjät*. — *Syn.* Steg, Fotsteg. — 2) Fotspår. *Följa i ens f.*, *följa någon i f-en*.

FJÄTTER, **FJÄTTRA**, m. fl., se *Fjetter*, *Fjettra*, m. fl.

FJÖL, n. 3. o. m. 2. 1) (prov.) Bräde. — 2) Sittbrädet på ett afträdeshus. — 3) Våndskifvan på en plog.

FJÖSBENT, a. 1. (nat. hist.) *F-a Wråken*, roffågel af Falksläktet, ofvan mörkbrun med rostgula fjäderkanter, hufvud och hals rostgula med mörkbruna långstreck.

FLABB, m. 2. (pop.) Mun. *Deraf Gapflabb*.

FLABBIG, a. 2. (pop.) Som har stor mun, tjocka läppar. — *Flabbighet*, f. 3.

FLACK, a. 2. Jemn, slät, utan skog och höjder. Säges isynnerhet om jordytan. *F-t land*, *fält*. *På f-a fältet*. — *Syn.* Se *Jemn*.

FLACK, n. 3. (sjöt.) 1) Grund, som långs kusten löper ut i sjön. — 2) Understa, platta delen af ett fartygs botten.

FLACKA, v. n. 1. Resa, färdas, ströfva omkring. — *Flackande*, n. 4.

FLACKHET, f. 3. Egenskapen att vara flack.

FLACKLÄNDIG, a. 2. Säges om mark, som är jemn, slät och utan skog. — *Flackländighet*, f. 3.

FLACKSTICKEL, m. 2. pl. — *sticklar*. (tekn.) Ett slags grafstickel, hvars genomskärning är trapezoidal, med två breda sidoytor, en smal yta till undersida och en ännu smalare till rygg.

FLACKT, adv. Utan skog och höjder. *Detta ställe ligger f. F. belägen*.

FLACKTÄNG, f. 3. pl. — *tänger*. (tekn.)

1) Tång med smal, fyrkantig käft och böjda skänk-lar. — 2) Tång med rak, platt mule, hvarmed metalltråd och bleckstrimlor böjas i vinklar eller krökas.

FLADDER, n. 3. 1) Fladderande. — 2) (fig.) a) Lättsinnighet, flyktighet, ostadighet i karakteren. — b) Grannlåt, hjeffs, flärd. — c) Granna ord utan mening. — *Syn.* Se *Ordprål*.

FLADDERAKTIG, a. 2. Ostadig, flyktig. — *Syn.* Se *Ostadig*. — *Fladderaktighet*, f. 3.

FLADDERELD, m. 2. Eld, som hastigt uppfladdrar och snart åter slocknar, såsom af balm.

FLADDERMINA, f. 1. (fortif.) Sådan mina, hvars ändamål endast är att skrämman en stormande fiende, och brukas förnämligast framför fältskansar.

FLADDRA, v. n. 1. 1) Flyga med täta vändningar upp och ned eller åt sidorna, utan någon viss riktning. Säges egentligen om fjärilar och vissa andra flygfän. *Fjärilen f-r ifrån blomman till blomman*. — 2) (fig.) a) Säges om vissa lätta ämnen, som drivas af vinden hit och dit. *En fana, en flagg, som f-r för vinden. Hennes utslagna hår f-de för vinden. Med f-nde hår. Se, hur pappersslappen f-r i luften. Elden, ljus-lågan f-r*. — b) (om person) Vara obeständig, ostadig, flyktig. — 3) (fortif.) Säges om en mina, som springer utan verkan, emedan den varit för-dämd eller ej riktigt laddad.

FLADDRANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att någon eller något fladdrar (jfr. d. o. alla bem.). — *Syn.* Fladder, Fladdring. — *Adj.* p. 1. (fig.) Se *Fladderaktig*.

FLADDRIG, a. 2. 1) Som fladdrar. *En f. eld*. — 2) Som sitter löst fästad, så att det fladdrar. — *Syn.* Lös, Slidrig. — 3) (fig.) a) Se *Fladderaktig*. — b) Som har tycke för fladder (bem. 2, b). — *Fladdrighet*, f. 3. — *Fladdrigt*, adv.

FLADDRING, f. 2. Se *Fladderande*.

FLAGA, f. 1. 1) Uppluget fjäll eller blåsa på ytan af smidt jern. — 2) Liten skärfva, som affaller vid smidning. — 3) Se *Snöflaga*.

FLAGA SIG, v. r. 1. Vid smidning få flaggor (se *Flaga*, 1). *Detta slags jern f-r sig lätt*.

FLAGEOLETT, flaschålätt, m. 3. Ett slags liten flöjt af elfsenben med munstycke. — *Ss.* *F-blåsare*, *-spelare*.

FLAGEOLETT-TON, flaschålätt-tön, m. 3. 1) Tonen af en flageolett. — 2) Ton, lik den af en flageolett.

FLAGG ell. **FLAGGA**, f. 1. 1) Vanligtvis fyrkantig duk af ylletyg, hvars längd merendels är en tredjedel större än bredden, samt hissas på någon masttopp eller under en gaffel, för att, allt efter dess olika färger och öfriga utseende, tjena till tecken, hvaraf man underrättas om fartygets hemvist, rang, m. m. I denna bem. brukas allmänt *Flagg*. *Hissa f. Stryka f.*, se *Stryka*. *Föra svensk f. Gå under svensk f.* Ingår i flera sammansättningar, såsom *Dödsflagga*, *Fredsflagga*, *Hjelpflagga*. — 2) Se *Väderflagga*. I denna bem. brukas både *Flagg* och *Flagga*. — *Ss.* *Flaggspets*.

FLAGGA, v. n. 1. Säges om ett fartyg, när det, vid högtidliga tillfällen eller för att visa någon person ära, smyckas sig med alla sina flaggor. — *Flaggande*, n. 4.

FLAGGDUK, m. 2. Ett slags glest ylletyg, som begagnas till flaggor, vimplar, o. d.

FLAGGFOLK, n. 3. sing. Så kallas de, som på ett örlogsfartyg sköta flaggorna.